

kommune end i København. Det hænger måske sammen med, at der er så mange tilbud i København, at man ikke rigtig ved, hvilket af dem man skal bruge og derfor måske helt lader være, mens der er et helt andet folkeligt engagement i den nordjyske landkommune. Man skal ikke fremstille det, som om provinsen er udsultet, for provinsens kulturliv er rigt og nok også helt anderledes, end det er i København.

Til gengæld må man også sige – og det har ministeren helt ret i – at i dag er det anderledes med hensyn til at komme rundt i Danmark, end det var før. Jeg husker stadig, da jeg sammen med flere af mine kolleger herinde var med det første tog under Bæltet. Jeg sad og snakkede med nogle mennesker fra Fyn og blev pludselig klar over en dimension, som jeg ikke havde tænkt på, fordi jeg ikke bor på Fyn: pludselig er Københavns kulturliv – teaterpremiererne, biografpremiererne, alle disse forskellige tilbud – blevet en del af disse menneskers liv, fordi det ikke længere tager den tid at rejse til København, som det gjorde før. Ministeren har bestemt ret i, at der er kommet en fleksibilitet ind i det danske kulturliv, som ikke var der før, bl.a. fordi vi var adskilt af Bæltet.

Men uanset hvor meget jeg end kan lide provinsen, er det altså min påstand, at Danmark også har en interesse i at gøre København til et kulturelt centrum, der kan tiltrække mennesker fra udlandet. Ikke mindst nu, når vi forsøger at gøre Øresundsregionen til en betydende region, vil det være en fatal brøler at glemme investeringen i det københavnske kulturliv, som jo vil trække resten af Danmark med. Med al respekt igen for min nordjyske landkommune er det ikke den, der får amerikanere eller franskmænd eller newzealændere til at besøge Danmark. Det vil kun være tilfældet, hvis vi har et højprofessionelt og tiltrækkende kulturmiljø i en hovedstad som København, og det håber jeg man vil forstå rundt om i provinsen. Det er ikke et anti-provins synspunkt, det er nok så meget et pro-Danmark-synspunkt: det, vi har, der kan sælge Danmark i udlandet, skal støttes, for vi har jo kvaliteten til at stå stærkt i det internationale kulturliv, hvis vi bare gør det rigtigt.

Med hensyn til tv blot den enkelte bemærkning, at public service er nævnt nogle gange i redegørelsen. Det er vi enige i, og det er derfor, vi gerne vil være med til licens for nogle kanaler, der skal have public service-forpligtelser. Vi vil i stilfærdighed stadig mene og nævne, at alsidighedsspørgsmålet i alle sammenhænge er

en del af vores opfattelse af public service, og det er ikke kun alsidighed med hensyn til, at man skal have jazz og moderne musik og klassisk musik. Det er også alsidighed på andre områder, men den diskussion kan vi altid tage.

Nu har der jo været finanslovforhandlinger i nogle dage, og det er jo noget underligt noget: Man er af sted en time, og så sidder man og grubler en time, og så sidder man og keder sig i to timer, og så går man over og forhandler videre. Sådan foregår det hele døgnet rundt.

Jeg har benyttet lejligheden til at surfe på Internettet i ventetiden. Det har jeg stort set ellers aldrig tid til, men det gør jeg altså nu, og jeg må sige, at jeg er skrækslagen. Jeg vil sige, at hvis opfattelsen af kultur for fremtiden for nogle mennesker vil være blandingen af de videofilm, man lejer nede på hjørnet, og det, man kan surfe rundt i og glo på på Internettet, bliver vi et fattigere samfund. Jeg er ikke inde på, at man skal gøre noget som helst ved Internettet – det kan man af mange grunde ikke – men jeg må sige, at der kan godt være en væsentlig kultursindsats i at forklare ikke mindst unge mennesker, at der altså er andet i livet end de to instrumenter, og at man ikke kan få virkelig forståelse af livet ved at drøne rundt på kultursider, og jeg ved ikke, hvad det var, jeg rendte ind i den ene gang efter den anden. Det er en diskussion, som vi desværre må sige er meget aktuel. Internettet er naturligvis en informationsmæssig gave, men det skulle nødig blive et kulturpolitisk helvede, og jeg er bange for, at det godt kan blive det, også når jeg ser reaktionerne rundt omkring.

Det leder mig så over til, at vi med hensyn til fremtidens samfund snakker om fjernarbejde, skærmterminaler og alle disse ting, og det fører mig tilbage til startbemærkningen om, at Kulturministeriet og indsatsen i kulturpolitikken er vigtigere nu end nogen sinde. Jeg frygter, at det samfund, der tegner sig i fremtiden, kan ende med at blive et følelseskoldt, afstumpet, isoleret, fjernsamfund, hvor nogle enkelte mennesker sidder og tror, verden er det, de ser på deres skærme fra enten nettet eller arbejdspladsen, og ikke har nogen personlige relationer, ingen menneskelige relationer og bestemt heller ingen følelsesmæssige relationer til mange andre tilbud.

Men netop derfor er det vigtigt, at vi diskuterer en kulturel indsats i skolen, så børn og unge meget tidligt lærer kvalitetene at kende – ikke bare i teatret eller på filmen, men bestemt